

Notification of the Ministry of Culture

Subject: Registration of the Inventory of Intangible Cultural Heritage of the Year 2009

It is now realized that the intangible cultural heritage as traditional lifestyle is being threatened by various trends such as globalization, abuse, misapplication and disrespect for traditional value of culture, persons or communities as culture owners, including social, cultural, environmental changes, the development of large industries, the increased volume of tourism, the migration of rural people to big cities, etc. Such changing context affects considerably the performers and continuation of intangible cultural heritage, especially performing arts and traditional crafts, which are on the verge of disappearance.

Therefore, the Ministry of Culture took action to inscribe the intangible cultural heritage. The objectives are to enhance awareness of the value, wisdom of ancestors, to promote cultural pride and identity of communities across the country, to be significant evidence showing ownership of intangible cultural heritage in the territory of Thailand and keep pace with the global movement for protection of intangible cultural heritage. This will pave the way for further conservation, creation, development and continuation in a systematic and sustainable manner.

List of the inscribed intangible cultural heritage of the year 2009 is as follows.

Domain of performing arts includes 3 categories, 12 items below.

1. Performance category
  - 1.1 Khon (The Khon Masked Dance-Drama)
  - 1.2 Nang Yai
  - 1.3 Lakhon Chatri play
  - 1.4 Nora
  - 1.5 Nang Talung
2. Music category
  - 2.1 Wong Salo So Pin

3. Folk vocal music
  - 3.1 So Lanna
  - 3.2 Mor Lam Phuen
  - 3.3 Mor Lam Klou
  - 3.4 Lam Phaya
  - 3.5 Phleng Khorat
  - 3.6 Dikir Hulu

Domain of traditional craftsmanship includes 8 categories, 13 items as follows.

1. Textile and textile products making category
  - 1.1 Teenjok sarong
  - 1.2 Prae Wa fabric
  - 1.3 Na Muen Si woven fabric
2. Basketry category
  - 2.1 Kong Khao Dok
  - 2.2 Yan Li Phao basketry
3. Pottery category
  - 3.1 Wiang Kalong pottery
4. Metal ware category
  - 4.1 Aranyik knife
  - 4.2 Dagger
  - 4.3 Brass bell
5. Woodwork category
  - 5.1 Kwian Salak Lai
6. Leatherwork category
  - 6.1 Figure of shadow play
7. Jewelry category
  - 7.1 Ancient gold of Phetchaburi's craft
8. Folk art category
  - 8.1 Castle funeral of Lampang's craft

Announced on 19 September 2009

-Signature-

(Mr. Teera Salukpetch)

Minister of Culture

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒

ด้วยปัจจุบัน เป็นที่ตระหนักว่า มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ที่เป็นวิถีการดำเนินชีวิตแต่ดั้งเดิม กำลังถูกคุกคามด้วยกระแสต่าง ๆ เช่น กระแสโลกาภิวัตน์ การถูกละเมิด การนำไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง และการไม่เคารพต่อคุณค่าดั้งเดิมทั้งต่อวัฒนธรรม บุคคล หรือชุมชนผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรม รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ การท่องเที่ยวที่มีปริมาณเพิ่มขึ้น การโยกย้ายถิ่นของชาวชนบทสู่เมืองใหญ่ ฯลฯ ซึ่งบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าว มีผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติและการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะศิลปะการแสดงและงานช่างฝีมือดั้งเดิมที่กำลังสูญหายอย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จึงได้ดำเนินการขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างการตระหนักถึงคุณค่า ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ส่งเสริมศักดิ์ศรีทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของกลุ่มชนที่มีอยู่ทั่วประเทศ เป็นหลักฐานสำคัญในการแสดงความเป็นเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทย รวมทั้งเพื่อเป็นการก้าวให้ทันกระแสโลกที่มีความเคลื่อนไหว เพื่อปกป้องคุ้มครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม อันจะเป็นการปูทางไปสู่การอนุรักษ์ สร้างสรรค์ พัฒนา สืบทอดอย่างเป็นระบบและยั่งยืนต่อไป

รายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ประกาศขึ้นทะเบียน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีดังต่อไปนี้

สาขาศิลปะการแสดง จำนวน ๓ ประเภท ๑๒ รายการ ได้แก่

๑. ประเภทการแสดง
  - ๑.๑ โขน
  - ๑.๒ หนังใหญ่
  - ๑.๓ ละครชาตรี
  - ๑.๔ โนรา
  - ๑.๕ หนังตะลุง
๒. ประเภทดนตรี
  - ๒.๑ วงสะล้อซอปิ่น

/๓. ประเภท...

๓. ประเภทเพลงร้องพื้นบ้าน

- ๓.๑ ซอล้านนา
- ๓.๒ หมอลำพื้น
- ๓.๓ หมอลำกลอน
- ๓.๔ ลำผญา
- ๓.๕ เพลงโคราช
- ๓.๖ ดีเกิร์ชูลู

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๘ ประเภท ๑๓ รายการ ได้แก่

- ๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า
  - ๑.๑ ชินตีนจก
  - ๑.๒ ผ้าแพรวา
  - ๑.๓ ผ้าทอนาหมื่นศรี
- ๒. ประเภทเครื่องจักสาน
  - ๒.๑ ก่องข้าวดอก
  - ๒.๒ เครื่องจักสานย่านลิเภา
- ๓. ประเภทเครื่องปั้นดินเผา
  - ๓.๑ เครื่องปั้นดินเผาเวียงกาหลง
- ๔. ประเภทเครื่องโลหะ
  - ๔.๑ มีดอรัญญิก
  - ๔.๒ กริช
  - ๔.๓ กระดิ่งทองเหลือง
- ๕. ประเภทเครื่องมือ
  - ๕.๑ เกวียนสลักลาย
- ๖. ประเภทเครื่องหนัง
  - ๖.๑ รูปหนังตะลุง
- ๗. ประเภทเครื่องประดับ
  - ๗.๑ เครื่องทองโบราณสกุลช่างเมืองเพชร
- ๘. ประเภทศิลปกรรมพื้นบ้าน
  - ๘.๑ ปราสาทศพนสกุลช่างลำปาง

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(นายธีระ สลักเพชร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

Khon

Khon is Thailand's classical, high art form of performance that dates back to the Ayutthaya era in Thai history. The French ambassador to the royal court of King Narai the Great of Ayutthaya, Simon de Lalubère, wrote in his memoir that Khon is a mask dance drama in which the dancers wear masks and carry weapons while dancing to the accompaniment of So (Thai fiddle) and other musical instruments.

Khon integrates several performing arts: some elements of the presentation style and costume are taken from the Chak Nak Duekdamban (or "The Churning of the Sea of Milk"); some acrobatic movements are taken from Krabi Krabong; while the art of narration, dialogue narration, singing, and the Na Phat music (music that accompanies the performer's travelling movement), are taken from the Nang Yai (grand shadow puppet theatre). Khon's principal characteristic lies in the practice of wearing a mask -- all of the Khon performers, with the exception of the hero, the heroine, and the deities, must wear masks. The performance is accompanied by a lead singer and chorus, a story narrator and a dialogue narrator. Khon depicts the Ramakian story only (Thai version of the Ramayana epic).

Khon performance has evolved in stages as follows:

1. Khon Klang Plaeng-"Open-air Mask Dance Drama"-is a type of Khon spectacle performed outdoor in the open-air space, without a stage or platform, and with the natural surrounding as the backdrop. All the performers are exclusively men and all characters wear a mask. Battle scenes from the Ramakian are often depicted in this kind of Khon performance, and the characters are divided into two opposing camps, each one of which takes turn to come out on stage, and consequently the performance requires two orchestras. There is no singing part. The performance is accompanied only by music, with some story narration parts and dialogue narration parts.

2. Khon Nang Rao or alternatively called Khon Rong Nok-"Open-air mask dance drama on stage"-is performed on an outdoor stage without a bench for the master of ceremony. Along the length of the stage, in front of the scenery, a bamboo rail is set up that leaves enough space for the performers to walk around it. The stage is usually covered by a roof. Having finished their parts, the performers will sit on the bamboo rail and wait for their next cue. The rail represents the benches that are usually set up on stage for the high-born characters. The court officers, servants and the monkeys sit on the floor. This kind of Khon performance is not accompanied by singing, but there are story narration and dialogue narration, with the music from two Pi Phat orchestras playing Na Phat music.

3. Khon Na Cho-"Screen-front mask dance drama"-is a type of Khon spectacle performed in front of a blank, unpainted screen of unbleached cloth that serves as the backdrop. A door is cut into the fabric on both sides of the stage. One side of the stage represents the palace in the mythical Longka capital city, while the other side represents the military quarters and barracks of Phra Ram (Rama). The performers go on stage to perform. There are story narration and dialogue narration, with musical accompaniment from a Pi Phat orchestra.

4. Khon Rong Nai "Screen-front mask dance drama"-is a hybrid form of Khon Na Cho and Lakhon Nai (Court dance drama) i.e. It includes women performers and non-narrative dance. The leading male, human characters do not wear masks. It is accompanied by story narration and dialogue narration and features Lakhon Nai-style singing, music and non-narrative dance interludes. The Khon spectacles presented by the Fine Arts Department today, whether they are performed outdoor or in front of a screen, are of the Khon Rong Nai type.

5. Khon Chak or Khon Rong-"Mask dance drama with scenery"-is a type of Khon performance that was supposedly invented during King Rama V's reign when a painted scenery was first introduced to the Khon spectacle on stage in a theatre. Khon Chak

spectacle shares some similar characteristics with the Lakhon Duekdamban. The spectacle is divided into acts and scenes, decorated by the scenery as proper to the place where the action takes place. It adopts the same form as that of Khon Rong Nai, with singing, dancing, and Na Phat music.

One key characteristics of Khon is the costume, which is divided into three principal lines: costume for characters portraying the humans and the deities (male and female leading characters), the demons, and the monkeys; and three categories: headdresses, costume proper, and other decorative accessories and costume jewellery.

Khon narration is an art in itself alongside the dramatic dance performance. It narrates the story and contributes to the emotional expression of the characters. Used to accompany the performance, Khon narration part is composed of verses in the Kap Chabang 16 type or Kap Yani 11 type. Each narration part is named after the episode of the story it tells. Dialogue narration parts use the rai yao verses, which are used for the dialogue of any character in the story and can contain as many lines as is required. Narrators are men and no less than two are required to deliver the dialogue part promptly. After the story narrator or the dialogue narrator finishes his part and requires the Pi Phat orchestra to play music, he will call the tune. This is called "Bok Na Phat" ("calling the tune").

The Pi Phat orchestra that accompanies the Khon performance can be of any of the following types as appropriate: "Five-Type Pi Phat orchestra", "Paired-Type or Double Pi Phat orchestra", and "Grand Pi Phat orchestra".

Khon performance can be presented in various occasions, for example, during religious ceremonies such as the funeral ceremonies of royalty, dignitaries or wellrespected persons; during the festivities or celebrations such as the celebration of a religious monument or temple, the ordination of royalty, the birthday celebration of the king or high-ranking royalty. Khon is performed as an entertainment in a variety of occasions.

Khon integrates elements of several art forms into an artistic whole. In addition to its artistic value, Khon also provides food for thought, maxims, morals and ethical values that the viewers can apply in their daily life.

The majority of the population generally regard Khon as a national heritage. Khon communities consist of different categories of people. Firstly, there are the professional artists who perform and teach, including the National Artists and dance masters, artists in private companies, and independent artists. Secondly, there are the dance teachers who train professional and amateur dancers in the Bunditpattanasilp Institute (state colleges of dramatic arts), schools, universities, and other cultural institutions. Thirdly, there are related artists and highly-skilled artisans, such as traditional musicians, mask makers, costume makers, jewellery makers, designers, and technicians involved in production. Fourthly, patrons and sponsors who range from business corporations, cultural foundations, to individual sponsors. Khon tradition is also sustained by the spectators from all walks of life, local and visitors, who enjoy performances in theatres, festivals, ceremonies, public and private events in all parts of the country.

All over Thailand, Khon is well-known and recognised as a sophisticated dramatic genre. The centre, in terms of training, performance and artistic excellence, is Bangkok. This is because the tradition evolved as part of the court culture in the capital cities of Ayutthaya,

and later in Bangkok, where Khon dancers were trained in the royal court and the households of the noble class, and performed in royal ceremonies. Outside Bangkok, Khon is currently taught and performed in formal and informal educational institutions in many provinces throughout Thailand. The 12 regional Colleges of Dramatic Arts are responsible for teaching a common curriculum which aims to maintain the high standard of training and performance. In addition, there are no fewer than 50 universities, schools, government and private spaces that provide Khon training and performance. Some Khon masters also give private training to students in different parts of the country.

Presently, new sets of Khon and Lakhon costume are being created by royal command of Her Majesty the Queen, who is concerned that Khon performances are in decline today and less attention is paid to the elaborate details of costume making, embroidery, and facial make-up. The old costume is worn-out and ill-repaired. As a traditional performing arts form of Thailand, Khon represents the national identity and therefore there is a need to preserve the traditional craftsmanship of Khon mask-making, costume embroidery, silver and gold decorations and accessories, and the traditional art of stage make-up. These traditional crafts excellently represent Thailand's national art and culture.

The agencies that prominently preserve the art of Khon are the Fine Arts Department and the Bandit Phatthana Sin Institute, Ministry of Culture.

โขน

โขนเป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงที่เก่าแก่ของไทย มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตามหลักฐานจากจดหมายเหตุของลาลูแบร์ ราชทูตฝรั่งเศสสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชได้กล่าวถึงการเล่นโขนว่า เป็นการเดินออกท่าทางเข้ากับเสียงซอและเครื่องดนตรีอื่นๆ ผู้เต้นสวมหน้ากากและถืออาวุธ

โขนพัฒนามาจากศิลปะการแสดงหลายแขนงด้วยกัน คือ นำวิธีเล่นและวิธีแต่งตัวบางอย่างมาจากการเล่นชกนาคศึกดำบรรพ์ นำท่าต่อสู้โลดโผน ท่ารำท่าเต้นมาจากกระบี่กระบอง และนำศิลปะการพากย์ การเจรจา เพลงและเครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบกิริยาอาการของผู้แสดงที่เรียกว่า เพลงหน้าพาทย์มาจากการแสดงหนังใหญ่ ลักษณะสำคัญของโขนอยู่ที่ผู้แสดงต้องสวมหัวโขนหมดทุกตัว ยกเว้น ตัวพระ ตัวนาง และตัวเทวดามีต้นเสียงและลูกคู่ร้องบทให้มีคนพากย์และเจรจา แสดงเรื่องราวเกียรติแต่เพียงเรื่องเดียว

การแสดงโขนมีพัฒนาการมาเป็นลำดับจำแนกประเภทได้ดังนี้

๑. โขนกลางแปลง เป็นการแสดงโขนบนพื้นที่กลางแจ้งไม่ต้องสร้างโรง ใช้ภูมิประเทศธรรมชาติเป็นฉากในการแสดง ผู้แสดงเป็นชายล้วน ตัวละครทุกตัวต้องสวมหัวโขน นิยมแสดงตอนยกทัพรบกันเป็นพื้น จึงแบ่ง ผู้แสดงออกเป็น ๒ ฝ่ายผลัดกันออกมาแสดงดำเนินเรื่อง ดังนั้นจึงต้องใช้ช่างปีพาทย์ประกอบการแสดงพร้อมกัน ๒ วง ไม่มีบทร้อง มีแต่บทพากย์และเจรจาย่าง

๒. โขนโรงนอกหรือโขนนั่งราว เป็นการแสดงโขนบนโรง ไม่มีเตียงสำหรับตัวนายโรงนั่ง มีราวพาดตามส่วนยาวของโรง ตรงหน้าฉากออกมามีช่องทางให้ผู้แสดงเดินได้รอบราว ตัวโรงมักมีหลังคา เมื่อตัวโขนแสดงบทของตนแล้วก็จะไปนั่งบนราว สมมติเป็นเตียงหรือที่นั่งประจำตำแหน่ง ส่วนผู้แสดงเป็นเสนาหรือวานรยังคงนั่งพื้นแสดงปกติการแสดงโขนประเภทนี้ไม่มีการขับร้อง มีแต่การพากย์ และเจรจา ดนตรีมีวงปีพาทย์ ๒ วง บรรเลงเพลงหน้าพาทย์

๓. โขนหน้าจ้อ เป็นโขนที่แสดงตรงหน้าจ้อหนังใหญ่ โดยเจาะผ้าดิบทั้ง ๒ ข้างของจ้อ ทำเป็นช่องประตูเข้าออกแล้วทำเป็นซุ้มประตู ด้านหนึ่งเป็นปราสาทราชวังสมมติเป็นกรุงลงกา อีกด้านหนึ่งเป็นค่ายพลับพลาพระราม แล้วโขนก็ขึ้นไปแสดงบนโรง มีการพากย์และเจรจา มีดนตรีปีพาทย์ประกอบการแสดงเพียงวงเดียว

๔. โขนโรงใน เป็นศิลปะการผสมผสานระหว่างโขนหน้าจ้อกับละครใน คือเริ่มมีผู้แสดงหญิงเข้ามาปะปน มีการออกท่ารำ เต้น ผู้แสดงเป็นตัวพระเริ่มไม่ต้องสวมหัวโขน มีการพากย์และเจรจาตามแบบโขน นำ

เพลงขับร้องและเพลงดนตรีแบบละครโนและระบำรำฟ้อนเข้ามาสมด้วย โขนที่กรมศิลปากรนำออกแสดงในปัจจุบันนี้ใช้ศิลปะการแสดงแบบโขนโรงโน ไม่ว่าจะแสดงกลางแจ้งหรือแสดงหน้าจอก็ตาม

๕. โขนฉากหรือโขนโรง สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นราวรัชกาลที่ ๕ โดยมีผู้คิดสร้างฉากมาประกอบการแสดง โขนบนเวทีในโรง (วิก) คล้ายกับการแสดงละครตีกตาบรรพ์ การแสดงแบ่งเป็นฉากเป็นตอนและมีการประดิษฐ์ฉากขึ้น ประกอบตามท้องเรื่องวิธีแสดงดำเนินเช่นเดียวกับโขนโรงโน มีการขับร้อง รำ เดิน และมีเพลงหน้าพาทย์ ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของโขน คือ เครื่องแต่งกาย แบ่งออกเป็น ๓ ฝ่าย คือ ฝ่ายมุนษย์-เทวดา (พระ นาง) ฝ่ายยักษ์ และฝ่ายลิง โดยแบ่งลักษณะ เครื่องแต่งกายได้ ๓ ประเภท คือ เครื่องประดับศีรษะ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และเครื่องประดับกายต่างๆ การพากย์โขนก็เป็นศิลปะสำคัญควบคู่กับการแสดงโขน เพื่อใช้ในการบรรยายและแสดงอารมณ์ประกอบตัวแสดง บทพากย์ ใช้สำหรับเดินเรื่องการแสดงโขน แต่งด้วยคำประพันธ์ชนิดกาพย์ฉกั ๑๖ หรือกาพย์ยานี ๑๑ บทพากย์มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป บทเจรจาเป็นบทร่ายยาวส่งและรับสัมผัสกันไปเรื่อยๆ ใช้ได้ทุกโอกาส คนพากย์และเจรจານี้ใช้ผู้ชายไม่น้อยกว่า ๒ คน เพื่อจะได้โต้ตอบกันทันท่วงที เมื่อพากย์หรือเจรจายจบกระบวนการแล้วต้องการให้พี่พาทย์ทำเพลงอะไรก็ร้องบอกไป เรียกว่า “บอกหน้าพาทย์” ส่วนวงดนตรีประกอบการแสดงโขน ใช้ “วงปี่พาทย์” อาจเป็นวงปี่พาทย์เครื่องห้า เครื่องคู่ หรือเครื่องใหญ่ก็ได้ตามความเหมาะสมโอกาสที่แสดงโขน การแสดงโขนสามารถใช้แสดงได้หลายวาระได้แก่ แสดงเป็นมหรสพบูชา เช่น ในงาน ถวายพระเพลิงพระบรมศพ หรืออัฐิ เจ้านาย ตลอดจนศพขุนนาง หรือผู้ใหญ่ที่เป็นที่เคารพนับถือทั่วไป แสดงเป็นมหรสพสมโภช เช่น ในงานฉลองปูชนียสถาน พระอารามหรือสมโภชเจ้านายทรงบรรพชา สมโภชในงานเฉลิมพระชนมพรรษา สมโภชวันประสูติเจ้านายที่สูงศักดิ์เป็นต้น และแสดงเป็นมหรสพเพื่อความบันเทิงในโอกาสต่างๆ ไป นอกจากโขนจะเป็นการแสดงที่มีองค์ประกอบ ทางศิลปะหลายด้านดังกล่าวข้างต้นแล้ว การแสดงโขนยังมีคุณค่าในการให้แง่คิด คติเตือนใจ คุณธรรม และจริยธรรมต่างๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อีกด้วย

โขนมีการปฏิบัติและถ่ายทอดกระจายไปทั่วประเทศในหลายลักษณะ ทั้งชุมชนโขนมืออาชีพ (Professional Khon Communities) ซึ่งมีทั้งศิลปินแห่งชาติ (National Artist) ศิลปินสาขาต่าง ๆ หน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ กรมศิลปากร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ภาคเอกชนและ NGOs ชุมชนทางการศึกษา (Educational Khon Communities) ตั้งแต่ระดับโรงเรียนไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย หรือเอกชนที่สอนอยู่ตามสถาบันต่าง ๆ ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการแสดงโขน (Associated Khon Communities) เช่น การทำเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ฉาก และชุมชนที่ชื่นชอบการแสดงโขน (Audience Khon Appreciators) ซึ่งมีทุกเพศ ทุกวัย

ศูนย์กลางการแสดงโขนตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ในอดีตอยู่ตามวังเจ้านาย บ้านขุนนาง และผู้มีฐานะ ปัจจุบันได้เข้าสู่สถานศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ โดยกระจายตัวอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ทุกภูมิภาคของประเทศไทย มีวิทยาลัยนาฏศิลป์ ๑๒ แห่ง เป็นผู้จัดหลักสูตรและมาตรฐานการแสดง นอกจากนี้ยังมีสถาบันการศึกษาทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และเอกชนจัดการเรียน การสอนแก่ประชาชนและเยาวชน และเปิดพื้นที่เป็นแหล่งเรียนรู้และจัดการแสดงไม่น้อยกว่า ๕๐ แห่ง

ปัจจุบันสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดสร้างเครื่องแต่งกายโขนละครชิ้นใหม่ เนื่องจากทรงมีพระราชดำริว่าในปัจจุบัน การแสดงโขนถดถอยลงเรื่อยๆ ทั้งในเรื่องความไม่พิถีพิถัน และไม่ให้รายละเอียดในการปัก การถัก การแต่งหน้า อีกทั้งอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดง มีความเก่าทรุดโทรม เพื่อตระหนักถึงความสำคัญของโขนอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และเพื่อเป็นการสืบสานศิลปะงานฝีมือ เช่น ช่างทำหัวโขน ช่างปักสะตึงกริ่งไหม และช่างเงินช่างทอง รวมทั้งศิลปะการแต่งหน้าที่แสดงออกถึงความ เป็นศิลปะและวัฒนธรรม ของชาติ องค์กรที่ทำหน้าที่ในการสืบสานศิลปะการแสดงโขน ได้อย่างโดดเด่น ได้แก่ กรมศิลปากร และสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1

PROMOTION AND PRESERVATION OF INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE ACT,
B.E. 2559 (2016)

BHUMIBOL ADULYADEJ, REX;

Given on the 11th Day of February B.E. 2559;

Being the 71st Year of the Present Reign.

His Majesty King Bhumibol Adulyadej is graciously pleased to proclaim that:

Whereas it is expedient to have the law on promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

Be it, therefore, enacted by the King, by and with the advice and consent of the National Legislative Assembly, as follows.

Section 1. This Act is called the "Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Act, B.E. 2559 (2016)".

Section 2.¹ This Act shall come into force as from the day following the date of its publication in the Government Gazette.

Section 3. In this Act:

"Intangible Cultural Heritage" means the cultural knowledge, expression, conduct or skill expressed through a person, an instrument or an object which has gained mutual recognition and a sense of belonging by persons, groups of persons or communities and has been passed on from generation to generation with possible adjustment in response to their individual environment;

"Community" means one or more groups of persons having the knowledge in, the conduct towards the transmission of, or the participation in, the intangible cultural heritage concerned;

"Commission" means the Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission;

---

¹ Published in Government Gazette, Vol. 133, Part 19a, dated 1st March 2016.

“Director-General” means the Director-General of the Department of Cultural Promotion;

“Minister” means the Minister having charge and control of the execution of this Act.

Section 4. Intangible Cultural heritage to be afforded promotion and preservation under this Act shall be of any of the following categories:

- (1) folk literature and languages;
- (2) performing art;
- (3) social practices, rituals, custom and festive events;
- (4) knowledge and practices concerning the nature and the universe;
- (5) traditional craftsmanship;
- (6) folk plays, folk sports and martial art;
- (7) others as prescribed in the Ministerial Regulation.

The classification of Intangible Cultural Heritage in to any category under paragraph one shall be as prescribed by the Notification of the Commission.

Section 5. There shall be the Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission consisting of:

- (1) the Minister of Culture as Chairperson;
- (2) eleven *ex officio* qualified members, viz, Permanent Secretary for Tourism and Sport, Permanent Secretary for Agriculture and Co-operatives, Permanent Secretary for Interior, Permanent Secretary for Culture, permanent Secretary for Education, Director-General of the Department of Intellectual Property, Director-General of the Department for Development of Thai Traditional and Alternative Medicine, Director-General of the Fine Arts Department, Director of the National Office of Buddhism, Permanent Secretary for the Bangkok Metropolitan Administration and President of the National Cultural Council of Thailand;

- (3) eight qualified members appointed by the Minister from persons possessing the knowledge and expertise in the fields of folk literature and languages, performing arts, social practices, rituals, customs and festive events, knowledge and practices concerning the nature and the universe, traditional craftsmanship, folk plays, folk sports and martial arts or Intangible Cultural Heritage management or other fields beneficial to the performance of duties under this Act, having regard also to the participation by the civil society sector and communities.

The Director-General shall be a member and secretary and the Director-General shall appoint Government officials of the Department of Cultural Promotion as assistant secretaries.

Section 6. A qualified member under section 5(3) shall possess the qualifications and shall not be under the prohibitions as follows:

a. Qualifications:

- (1) being of Thai nationality;

(2) being of not less than thirty-five years of age;

b. Prohibitions:

(1) being an incompetent person or a quasi-incompetent person;

(2) being a holder of a political position, a member of a local assembly or a local administrator, an executive member or a holder of any position responsible for the administration of a political party, an adviser to a political party or an official of a political party;

(3) having been expelled, dismissed or removed from the official service or a state agency or a State enterprise on the ground of corruption in the performance of duties or dismissed from employment in private organization on the ground of corruption in the performance of duties;

(4) being a person of misbehavior or deficient morality.

Section 7. A qualified member under section 5(3) shall hold office for a term of four years and may be re-appointed. At the expiration of the term under paragraph one, if the appointment of new qualified members under section 5(3) has not yet been made, the qualified members who vacate office upon the expiration of the term shall remain in office in the interest of the continuance of work until the qualified members newly appointed take office.

Section 8. In the case where a qualified member under section 5(3) vacates office before the expiration of the term, the appointment of a qualified member shall be made to fill the vacancy within sixty days, except that where less than one hundred eighty days remain in the term of office of the qualified member the appointment of a qualified member may be omitted, and the replacing qualified member shall be in office for the remaining term of the replaced qualified member.

In the case where a qualified member under section 5(3) vacates office before the expiration of the term, the Commission shall consist of the total number of existing members until the appointment of a replacing qualified member is made under paragraph one.

Section 9. In addition to the vacation of office upon the expiration of the term under section 7, a qualified member under section 5(3) vacates office upon:

(1) death;

(2) resignation;

(3) being removed by the Minister on the ground of neglect of duties, misbehavior or lack of competence;

(4) being disqualified or being under any of the prohibitions under section 6;

(5) being imprisoned by a final judgment to imprisonment except for an offence committed through negligence or a petty offence.

Section 10. The Commission shall have the powers and duties as follows:

(1) to give recommendations or advice to the Minister in connection with the issuance of Ministerial Regulations under this Act;

(2) to consider and give approval to policies and plans for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage proposed by the Department of Cultural Promotion, the Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage for Bangkok and the Provincial Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage;

(3) to issue Notifications in connection with the classification of Intangible Cultural Heritage under section 4 paragraph two;

(4) to issue Rules in connection with rules for the preparation of preliminary lists of Intangible Cultural Heritage;

(5) to issue Rules in connection with rules for work operation of the screening sub-committee under section 21;

(6) to issue Rules in connection with rules for the consideration and selection of preliminary lists of Intangible Cultural Heritage for the purpose of listing Intangible Cultural Heritage;

(7) to consider and give approval to the listing of Intangible Cultural Heritage;

(8) to issue Rules in connection with rules and measures for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

(9) to consider and give approval to action plans and programmers for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage as proposed by the Department of Cultural Promotion;

(10) to supervise follow and evaluate the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

(11) to monitor, oversee and prevent actions likely to cause injury to listed Intangible Cultural Heritage and give information or recommendations to users of Intangible Cultural Heritage;

(12) to honor, by acclamation, persons, groups of persons, organizations or agencies undertaking activities beneficial to the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

(13) to appoint a sub-committee or a working group for considering or performing any particular act as entrusted by the Commission;

(14) to perform any other act as provided by law to be the power and duty of the Commission or as entrusted by the Council of Ministers.

Section 11. At a meeting of the Commission, the presence of not less than one-half of the total number of members is required to constitute a quorum.

At a meeting of the Commission, if the Chairperson is not present or is unable to perform the duty, one member amongst themselves shall be elected at the meeting to preside over it.

A decision of a meeting shall be by a majority of votes. In casting votes, each member shall have one vote. In the case of an equality of votes, the person presiding over the meeting shall have an additional vote as a casting vote.

The Commission must meet at least four times a year.

Section 12. The Commission shall appoint one or more screening sub-committees consisting of persons possessing knowledge and expertise in the categories of Intangible Cultural Heritage under section 4, for considering and giving the Commission academic opinions to assist the consideration as to the listing of Intangible Cultural Heritage.

Section 13. The provisions of section 11 shall apply to a meeting of a screening sub-committee, a sub-committee or a working group *mutatis mutandis*.

Section 14. There shall be the Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage for Bangkok, consisting of:

(1) Permanent Secretary for the Bangkok Metropolitan Administration, as Chairperson;
 (2) Seven *ex officio* members, viz, the Director of the Cultural Networks Division of the Department of Cultural Promotion, Director of the Institute of Cultural Education of the Department of Cultural Promotion, Director of the Bangkok Primary Education Service Area Office, Director of the Office of the Promotion of Non-Formal Education and Informal Education for the Bangkok Area, Director of the Education Department of the Bangkok Metropolitan Administration, Director of the Culture, Sports and Tourism Department of the Bangkok Metropolitan Administration and President of the Bangkok Metropolitan Cultural Council;

(3) six qualified members appointed by Permanent Secretary for the Bangkok Metropolitan Administration from person possessing the knowledge and expertise in the fields of folk literature and languages, performing arts, social practices, rituals, customs and festive event, knowledge and practices concerning the nature and the universe, traditional craftsmanship, folk plays, folk sports and martial arts or Intangible Cultural Heritage management or other fields beneficial to the performance of duties under this Act, having regard to the participation by the civil society sector and communities.

The Director of the Cultural Division of the Culture, Sports and Tourism Department of the Bangkok Metropolitan Administration shall be a secretary and the Director-General shall appoint one official of the Department of Cultural Promotion as an assistant secretary, provided That the Permanent Secretary of the Bangkok Metropolitan Administration may appoint one official of the Culture, Sports and Tourism Department of the Bangkok Metropolitan Administration as another assistant secretary.

Section 15. There shall be the Provincial Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage, consisting of:

(1) the Provincial Governor, as Chairperson;

(2) five *ex officio* members, viz, the Provincial Cultural Affairs Official, Director of the Primary Education Service Area Office 1, Director of the Provincial Official of the Promotion of Non-Formal Education and Informal Education, President of the provincial Administrative Organisation and president of the Provincial Culture Council;

(3) six qualified members appointed by the provincial Governor from persons possessing the knowledge and expertise in the fields of folk literature and languages, performing arts, social practices, rituals, customs and festive events, knowledge and practices concerning the nature and the universe, traditional craftsmanship, folk plays, folk sports and martial arts or intangible cultural heritage management or other fields beneficial to the performance of duties under this Act, having regard also to the participation by the civil society sector and communities.

The Provincial Governor shall appoint officials of the Provincial Cultural Office as a secretary and assistant secretaries.

Section 16. The Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission for Bangkok and the Provincial on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage have the power and duties as follows:

(1) to propose policies and plans for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage of Bangkok or Province, as the case may be, and propose directions for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage of the country to the Commission;

(2) to work together with communities for preparing preliminary lists of Intangible Cultural Heritage;

(3) to consider and select Intangible Cultural Heritage from preliminary lists of Intangible Cultural Heritage for the purpose of making recommendations to the Commission that Intangible Cultural Heritage be listed;

(4) to co-ordinate co-operative networks amongst State or private agencies and congregate resources for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

(5) to disseminate, publicize and transfer knowledge in connection with Intangible Cultural Heritage

(6) to promote the appreciation and the transmission of Intangible Cultural Heritage;

(7) to perform any other act as entrusted by the Commission.

Section 17. The provisions of section 6, section 7, section 8, section 9 and section 11 shall apply to the Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission for Bangkok and the Provincial Commission on promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage *mutatis mutandis*.

Section 18. The Department of Cultural promotion shall serve as the secretariat of the Commission and be responsible for clerical and academic affairs of the Commission and shall have the powers and duties as follows;

(1) to propose to the Commission policies and plans for the promotion and conservation of Intangible Cultural Heritage of the country;

(2) to propose to the Commission action plans and programmers for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage in the aspects of financial support, academic affairs, training, dissemination and exchange of knowledge or preservation and transmission or in other aspects beneficial to the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage;

(3) to propose to the Commission measures for the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage as well as direction for co-operation amongst communities which have Intangible Cultural Heritage;

(4) to gather and prepare preliminary lists of Intangible Cultural Heritage of the country;

(5) to publish the listing of Intangible Cultural Heritage approved by the Commission;

(6) to promote and encourage co-operative networks amongst State or private agencies concerned for the purpose of the promotion and preservation of Intangible Cultural Heritage, both in the country and in foreign countries;

(7) to disseminate, publicize and transfer knowledge in connection with Intangible Cultural Heritage;

(8) to carry out training and research on Intangible Cultural Heritage;

(9) to promote the transmission of Intangible Cultural Heritage;

(10) to perform any other act as entrusted by the Commission.

Section 19. In the performance of duties, the Commission, the Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission for Bangkok, the provincial Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage, a screening sub-committee, a working group or the Department of Cultural Promotion may, when it deems appropriate, request the presence of any person for giving facts, explanations, opinions or academic advice and may request co-operation from any person for the purpose of acquiring facts or exploring any activities likely to have impacts on Intangible Cultural Heritage.

Section 20. When the Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage Commission for Bangkok or the Provincial Commission on Promotion and Preservation of Intangible Cultural Heritage has made its consideration and deemed it appropriate to have any Intangible Cultural Heritage listed, it shall nominate such Intangible Cultural Heritage to the Department of Cultural Promotion for referring the same to the Commission for consideration.

Section 21. In considering the listing of any Intangible Cultural Heritage under section 20, the Department of Cultural Promotion shall also refer it to a screening committee under section 12 for considering and giving academic opinions in order to assist the consideration of the Commission as to the listing of such Intangible Cultural Heritage, in accordance with the Rule prescribed by the Commission.

Section 22. When the Commission considers the matter and is of the opinion that any particular Intangible Cultural Heritage meets the requirements in the Rule prescribed by the Commission and should be treated intangible cultural heritage, the Director-General shall publish the listing of such of intangible cultural heritage in the Government Gazette.

Section 23. When it subsequently that the listing of any particular Intangible Cultural Heritage has been made inaccurately or by mistake as to fundamental facts or that there occurs a change in known facts, the Commission shall have the power to amend or annul the listing of such Intangible Cultural Heritage.

Section 24. When it appears that there occurs an act causing injury to listed Intangible Cultural Heritage, the Commission shall make recommendations to the Minister for issuing an order restraining the said injurious act, except that in the case of urgent necessity or the likelihood of grave injury, the Minister shall have the power to issue an order restraining such injurious act.

Section 25. All Intangible Cultural Heritage published by the Ministry of Culture as listed Intangible Cultural Heritage prior to the day on which this Act comes into force shall be listed Intangible Cultural Heritage under this Act.

Section 26. The Minister of Culture shall have charge and control of the execution of this Act and shall have the power to issue Ministerial Regulations for Regulations for the execution of this Act.

Such Ministerial Regulation shall come into force upon their publication in the Government Gazette.

Countersigned by:
General Prayut Chan-ocha
Prime Minister

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

พ.ศ. ๒๕๕๙

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

เป็นปีที่ ๗๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ความรู้ การแสดงออก การประเพณีปฏิบัติ หรือทักษะ ทางวัฒนธรรมที่แสดงออกผ่านบุคคล เครื่องมือ หรือวัตถุ ซึ่งบุคคล กลุ่มบุคคล หรือชุมชน ยอมรับและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีการสืบทอดกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งโดยอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน

“ชุมชน” หมายความว่า กลุ่มคนกลุ่มเดียวหรือหลายกลุ่ม ที่มีความรู้ มีการประเพณีปฏิบัติ สืบทอด หรือมีส่วนร่วมในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการส่งเสริมและรักษาตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) วรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา
- (๒) ศิลปะการแสดง
- (๓) แนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล
- (๔) ความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล
- (๕) งานช่างฝีมือดั้งเดิม
- (๖) การเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว
- (๗) ลักษณะอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจะเข้าลักษณะใดตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นประธานกรรมการ
- (๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสิบเอ็ดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก อธิบดีกรมศิลปากร ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนแปดคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ ด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรม เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ข. ลักษณะต้องห้าม

- (๑) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๒) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(๓) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถูกเลิกจ้างจากหน่วยงานของเอกชนเพราะทุจริตต่อหน้าที่

- (๔) เป็นผู้มีคุณสมบัติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) ขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๘ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิก็ได้ และให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับแต่งตั้งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตามวาระหนึ่ง

มาตรา ๙ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๖
- (๕) ต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) พิจารณาและให้ความเห็นชอบนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรม คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดเสนอ
- (๓) ออกประกาศเกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามมาตรา ๔ วรรคสอง
- (๔) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๕) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกลั่นกรองตามมาตรา ๒๑
- (๖) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๗) พิจารณาและให้ความเห็นชอบการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๘) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๙) พิจารณาและให้ความเห็นชอบแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเสนอ
- (๑๐) กำกับ ติดตาม และประเมินผลการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๑๑) สอดส่อง ดูแล ค้ำครอง ปกป้องกันมิให้มีการกระทำอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ขึ้นบัญชีไว้ ตลอดจนให้ข้อมูลหรือคำแนะนำแก่ผู้ที่นำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้
- (๑๒) ประกาศเกียรติคุณเพื่อยกย่องเชิดชูเกียรติบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่ทำคุณประโยชน์เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๑๓) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (๑๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๑ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

คณะกรรมการต้องมีการประชุมอย่างน้อยปีละสี่ครั้ง

มาตรา ๑๒ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการถาวรขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ซึ่งประกอบด้วยผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญตามลักษณะมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามมาตรา ๔ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แก่คณะกรรมการ

มาตรา ๑๓ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับแก่การประชุมคณะอนุกรรมการถาวร คณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการเครือข่ายทางวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมศึกษา กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษา นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึง การมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้ผู้ว่าการกองวัฒนธรรม สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรมคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร อีกคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา ๑๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนห้าคน ได้แก่ วัฒนธรรมจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต ๑ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัด นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัด

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกรุงเทพมหานครหรือจังหวัด แล้วแต่กรณี และอาจเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศต่อคณะกรรมการ

(๒) ดำเนินการร่วมกับชุมชนเพื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๓) พิจารณาและคัดเลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากรายการเบื้องต้น มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อเสนอขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๔) ประสานงานเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน รวมทั้งระดมทรัพยากรเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๕) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๖) ส่งเสริมให้รู้คุณค่าและมีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด โดยอนุโลม

มาตรา ๑๘ ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ
ต่อคณะกรรมการ

(๒) เสนอแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ด้านเงินอุดหนุน
ด้านวิชาการ ด้านการฝึกอบรม ด้านการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ด้านการอนุรักษ์และสืบทอด
หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๓) เสนอมาตรการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมทั้งแนวทางการร่วมมือ
ระหว่างชุมชนที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๔) รวบรวมและจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ

(๕) ประกาศขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่เกี่ยวข้อง
เพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(๗) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๘) ฝึกอบรมและศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๙) ส่งเสริมให้มีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๙ ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ คณะกรรมการ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษา
มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
ประจำจังหวัด คณะอนุกรรมการกลั่นกรอง คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน หรือกรมส่งเสริมวัฒนธรรม
อาจเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำทางวิชาการได้เมื่อเห็นสมควร
และอาจขอความร่วมมือจากบุคคลใดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริง หรือเพื่อสำรวจกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบ
ต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

มาตรา ๒๐ เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร
หรือคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นสมควร
ให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้เสนอ
มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นต่อกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณา

มาตรา ๒๑ ในการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดตามมาตรา ๒๐
ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเสนอให้คณะอนุกรรมการกลั่นกรองตามมาตรา ๑๒ พิจารณาให้ความเห็น
ทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นของคณะกรรมการด้วย
ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๒ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใด เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และสมควรได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้อธิบดีประกาศการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๓ เมื่อปรากฏในภายหลังว่าการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รายการใดเป็นไปโดยคลาดเคลื่อนหรือสำคัญผิดในข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือมีข้อเท็จจริงปรากฏ ที่เปลี่ยนแปลงไป ให้คณะกรรมการมีอำนาจแก้ไขหรือยกเลิกการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รายการนั้นได้

มาตรา ๒๔ เมื่อปรากฏว่ามีการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ที่ขึ้นบัญชีไว้ ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อมีคำสั่งให้ระงับการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ดังกล่าวได้ เว้นแต่กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนหรือเป็นกรณีที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งระงับการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นได้

มาตรา ๒๕ ให้บรรดามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กระทรวงวัฒนธรรมได้ประกาศ ขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไว้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้ขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นสมบัติล้ำค่าที่ได้มีการสร้างสรรค์ สั่งสม ปลูกฝัง และสืบทอดในชุมชนจากคนรุ่นหนึ่งมายังคนอีกรุ่นหนึ่ง แต่ในปัจจุบันมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมดังกล่าว ได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ บางครั้งมีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ในทางที่บิดเบือนหรือไม่เหมาะสมและอาจเป็นเหตุให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเหล่านั้นต้องเสื่อมสูญไปอย่างน่าเสียดายสมควรจัดให้มีการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้มีความสืบเนื่องและยั่งยืนสืบไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

**Regulations of Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage on
Criteria for Preliminary Listing of Intangible Cultural Heritage
2017 (B.E. 2560)**

Whereas it is appropriate to stipulate the regulations of Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage on criteria for preliminary listing of intangible cultural heritage 2017 (B.E.) 2560, for the purpose of smooth operation,

By virtue of Section 10 (4) of the Act on Safeguarding Intangible Cultural Heritage 2016 (B.E. 2559), the Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage therefore issued the regulations as follows.

Clause 1. These regulations are called the "Regulations of Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage on criteria for preliminary listing of intangible cultural heritage 2017 (B.E.2560) ".

Clause 2. These regulations shall enter into force on the days following the date of notification onwards.

Clause 3. In these regulations,

"Intangible cultural heritage" refers to cultural knowledge, practices or skills expressed through individuals, tools or objects, which are accepted by individuals, a group of people or community, are sensed as shared ownership and have been inherited from one generation to another, may be adjusted in response to their environment according to the provisions of the law on the safeguarding of intangible cultural heritage.

"Community" means a group of people or several groups with knowledge, inherited practices or participation in that intangible cultural heritage according to the provisions of the law on the safeguarding of intangible cultural heritage.

"Survey of intangible cultural heritage" refers to the operation to obtain information on intangible cultural heritage available in one's own province.

" Preliminary listing of intangible cultural heritage" refers to information on the listed intangible cultural heritage in one's own province.

" Preliminary listing of national intangible cultural heritage" means information on the listed intangible cultural heritage, which is compiled and prepared by the Department of Cultural Promotion from preliminary listing of intangible cultural heritage of Bangkok Metropolis and the provinces.

Clause 4. Bangkok Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage and the Provincial Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage shall work with

communities and or people involved in surveying the intangible cultural heritage for preliminary listing of intangible cultural heritage.

Form for intangible cultural heritage survey (Form Torpor. 1) and Form for preliminary listing of intangible cultural heritage (Form MorPor. 2) shall accord with the forms attached to these regulations.

Clause 5. The survey of intangible cultural heritage according to Form MorPor. 1 shall be at least conducted to obtain information as follows.

- (1) Nature of the intangible cultural heritage
- (2) Brief details about the intangible cultural heritage
- (3) Practice area of the intangible cultural heritage
- (4) People practicing and carrying on the intangible cultural heritage
- (5) Status of the persistence of intangible cultural heritage

Clause 6. Bangkok Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage and the Provincial Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage shall use information obtained from the survey of intangible cultural heritage for preliminary listing of intangible cultural heritage according to Form MorPor. 2 based on the criteria below.

(1) Nature of the intangible cultural heritage, including the item name or the local name, history, the essence of intangible cultural heritage in brief, specific characteristics that represent the identity of intangible cultural heritage and practice area

(2) Value and role of the community way toward the intangible cultural heritage, including the value and role of the community important to the intangible cultural heritage

(3) Measures to safeguard the intangible cultural heritage, including the projects, activities conducted of the listed intangible cultural heritage, information on the promotion, support from the government organizations or the private sector or civil society (if any) and other measures to safeguard the listed intangible cultural heritage that are expected to be implemented in the future.

(4) Current status, including the persistence of intangible cultural heritage, current status of passing on knowledge, threats and name list of the main inheritors

(5) Consent of the community to preliminary listing of intangible cultural heritage

Clause 7. Upon completion of preliminary listing of intangible cultural heritage, the secretary to Bangkok Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage and the secretary to the Provincial Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage shall submit the preliminary listing of intangible cultural heritage to the Cultural Promotion Department in the form of document and memory card, 2 sets each within the period announced by the Cultural Promotion Department.

Clause 8. The Provincial Cultural Office and the Culture Division, Culture, Sports and Tourism Department, Bangkok Metropolis shall announce the preliminary list of intangible cultural

heritage that has been prepared and published to create public awareness and enable the people to research, refer to and check.

Clause 9. The Department of Cultural Promotion shall compile the preliminary listing of intangible cultural heritage of Bangkok Metropolis and the preliminary listing of intangible cultural heritage of the provinces for preliminary listing of national intangible cultural heritage and dissemination for the public to be able to research, refer to and check with the following procedure.

(1) Analysis of the preliminary list of intangible cultural heritage

(2) Identification of the preliminary list of intangible cultural heritage according to the announcement of Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage on the prescribed nature of intangible cultural heritage 2017 (B.E. 2560), preparation of announcement on the preliminary list of national intangible cultural heritage with the details of each item according to Form MorPor. 2.

Clause 10. Bangkok Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage and the Provincial Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage shall be check the preliminary list of intangible cultural heritage to be updated. Information shall be updated every 3 years and shall be notified to the Department of Cultural Promotion.

Clause 11. The Director General of the Cultural Promotion Department shall be in charge according to these regulations with the power to examine the problems arising from these regulations or give orders in the case of non-compliance with the regulations properly.

Announced on 27 February 2017

-Signature-

(Mr. Veera Rojpojanarat)

Minister of Culture

Chairman of Committee for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage

ระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
เรื่อง หลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมพ.ศ. ๒๕๖๐ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจึงได้ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเรื่องหลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ความรู้ การแสดงออก การประเพณีปฏิบัติ หรือทักษะ ทางวัฒนธรรมที่แสดงออกผ่านบุคคล เครื่องมือ หรือวัตถุ ซึ่งบุคคล กลุ่มคน หรือชุมชนยอมรับและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีการสืบทอดกันมาจากรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งโดยอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

“ชุมชน” หมายความว่า กลุ่มคนกลุ่มเดียวหรือหลายกลุ่ม ที่มีความรู้ มีการประเพณีปฏิบัติสืบทอดหรือมีส่วนร่วมในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

“การสำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า การดำเนินงานเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและจังหวัด

“รายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ข้อมูลรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในพื้นที่กรุงเทพมหานครและจังหวัด

“รายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ” หมายความว่า ข้อมูลรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมรวบรวมและจัดทำจากรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกรุงเทพมหานครและจังหวัด

ข้อ ๔ ให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดดำเนินการร่วมกับชุมชนและหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

/ ผู้แบบสำรวจ....

แบบสำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (แบบ มก.๑) และแบบจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (แบบ มก.๒) ให้เป็นไปตามแบบท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๕ การสำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตามแบบ มก.๑ อย่างน้อยต้องดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล ดังต่อไปนี้

- (๑) ลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๒) รายละเอียดโดยสังเขปเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๓) พื้นที่ปฏิบัติของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๔) ผู้ที่ถือปฏิบัติและสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๕) สถานการณ์คงอยู่ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ข้อ ๖ ให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม มาจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตามแบบ มก.๒ โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย ชื่อรายการหรือชื่อเรียกในท้องถิ่น ประวัติความเป็นมา สาระสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมโดยสังเขป ลักษณะเฉพาะที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และพื้นที่ปฏิบัติ

(๒) คุณค่าและบทบาทของวิถีชุมชนที่มีต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย คุณค่า และบทบาทของชุมชนที่สำคัญต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๓) มาตรการในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย โครงการ กิจกรรมที่มีการดำเนินงานของรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ข้อมูลการส่งเสริม สนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ หรือภาคเอกชน หรือภาคประชาสังคม (ถ้ามี) และมาตรการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่จะดำเนินการในอนาคต

(๔) สถานภาพปัจจุบัน ประกอบด้วย สถานการณ์คงอยู่ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม สถานภาพปัจจุบันของการถ่ายทอดความรู้ ปักจัญคุกคาม และรายชื่อผู้สืบทอดหลัก

(๕) การยินยอมของชุมชนในการจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ข้อ ๗ เมื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเสร็จแล้ว ให้ฝ่ายเลขานุการในคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร และฝ่ายเลขานุการในคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ส่งข้อมูลรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมในรูปแบบเอกสารและแผ่นบันทึกข้อมูล อย่างละ ๒ ชุด ภายในระยะเวลาตามประกาศของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

ข้อ ๘ ให้สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดและกองวัฒนธรรม สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร ประกาศรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้จัดทำไว้ และเผยแพร่แก่ประชาชน เพื่อสร้างความตระหนักรับรู้รวมทั้งให้ประชาชนสามารถค้นคว้า อ้างอิง และตรวจสอบได้

ข้อ ๙ ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมรวบรวมรายชื่อ รายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของ กรุงเทพมหานคร และรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของจังหวัด เพื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศและเผยแพร่แก่ประชาชน เพื่อให้สามารถค้นคว้า อ้างอิง และตรวจสอบได้โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑) วิเคราะห์รายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๒) จำแนกรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เรื่อง การกำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๖๐ จัดทำประกาศรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ โดยมีรายละเอียดแต่ละรายการตามแบบ มก.๒

ข้อ ๑๐ ให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ตรวจสอบข้อมูลรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้เป็นปัจจุบัน โดยหากเป็นรายการที่มีการปฏิบัติอย่างแพร่หลาย ให้มีการปรับปรุงข้อมูล ทุก ๓ ปี และแจ้งให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมทราบ

ข้อ ๑๑ ให้อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยสั่งการในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐

(นายวีระ โรจน์พจนรัตน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประธานกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม